

560

A 2701.

**RIST-
LAINED**

ANNA
HAAWA

RIST-LAINED

№ 560

RIST-LAINED

ANNA HAAWA

„POSTIMEHE“ KIRJASTUS

RIST-LAINED

„Postimehe“ trükk — Tartus, 1910.

ENSV TA
Kirjandusemuuseumi
Arhiiviamatukogu

24333

POSTIMEHE TRÜKK

Sisu.

Mu süda usub	1
Siis mine laulusid lukustama	2
See peab veel rändama Golgatale.	3
Siis aga ilmub tema ise	4
Kewadelaul	5
Me olime nagu lapsed	6
Meie saatus sääl pilwedes läheneb	7
Saatus	8
Häda sulle	9
Sina uinud	11
Kata kinni oma hing	13
Ei ma tule tuulele	15
Wale	17
Mind jumalaga jätsid	18

Lootus	19
Ma põgenesin maailma otsa	20
Palju külme ja tumedaid sõnu	21
Ei mina üksi nii kannata	22
Õnnistatud olgu walu	23
Üks pisar weereb waikselt	24
Sa olgu igawest' õnnistud	25
Kui mina kalmule kahwatan	26
Ühest waiksest, pühast hiest.	27
Ma hoiatan sind	29
Noli me tangere	31
Kas sina ei aima?	32
— — —	33
Unenägu	34
Inimesed. I.	35
II.	40
III.	41
Sääl kord kaswab kaunis kodu	42
Ma ei teadnud	44
Laulikuluba	45
Kõik üks	46

Mis ütlewad inimesed ?	47
Noored raugad	48
Kurbmäng	49
Maria Magdalena	50
Lukus	52
Walge lill	53
Sügisemõtted	54

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

Mu süda usub.

Mu süda usub õnne,
Suurt — meresügawat! —
Kus särawad muinasjutud
Ja imed puhkawad.

Mu süda usub walgust,
Mis tõuseb säält sügawast —
Mis kutsub tuhanded õied
Kõik elusse uinumast! —

Mu süda usub elu,
Mis selge õnnistus on! —
Mis maine ja okkaline,
Kuid siiski taewane on. —

Mu süda usub surma —
Suurt, sügawat, õnnist ööd —
Kuhu mahuwad ära kõik õndsus
Ja walgus ja elutöed. — —

Siis mine laulusid lukustama.

Sa käse päiksel mitte tõusta
Ja keela tuultel tõttamast,
Ja hüüa, et waikineks mühisew meri
Ja kosekohin kustuneks —
Siis mine laulusid lukustama
Ja lauliku nuttu ning naeru keelma!...

See peab veel rändama Golgatale.

Kes kuulutab kuldasest wabadusest —
Ja kirgede-kütkeid ei purusta!
Ja õnnist pühapäewalaulu
Omas hinges iial kuulda ei saa —
See pole waba!

Kes kuulutab elust ja walgusehiilgest,
Ja silmis tal leegitseb tume loit;
Kes töötab wiia sind päikesemaale!
Ja haiget teeb temale tasane koit —
See walgust ei tunne!

See peab veel rändama Golgatale —
Ja enese-põrguga heitlema!
Ning wõitma ja wabaks ja nägijaks saama! —
Ehk igaweseks langema . . .

Siis aga ilmub tema ise.

Ei tule päike kui tormileegid,
Ei ilmu kui wihane wälgu-wiir —
Ta tõuseb tasa kauguse sülest,
Ja tasa lööb walgeks taewapiir.

Ja ööde-warjud taganewad --
Ta wägewad kujud kustuwad —
Kui esimesed koidukiired
Su unenägu suudlewad —

Siis aga ilmub tema ise!
Siis tuleb päike-wägimees! —
Ja süttib, sätendab ja särab
Su silmis ja sinu südames!

Kewadelaul.

Sind teretame, kuldapäike,
Sind, õierikas kewade!
Weel puhkab ööde põues äike,
Weel taewas lahke, sinine;

Weel hüüdwad linnud hõiskelugu,
Ja lätted lustil kohawad,
Weel helisewad õhtuõhud,
Ja metsad tasa mühawad; —

Sind teretame, kuldapäike,
Sind, õierikas kewade! . . .
Weel puhkab ööde põues äike . . .

Me olime nagu lapsed.

Me olime nagu lapsed,
Kes mängivad lilledes,
Ja kuldane päikene ise
Meil sätendas silmades.

Me olime nagu lapsed,
Kes eksivad lilledes
Ja koduteed ei leia
Ja silmad pisarais.

Me olime nagu lapsed,
Kes rännates raugewad
Ja kuristiku kaldal
Ööpimedas puhkawad . . .

Me olime nagu lapsed,
Keda inglid walwawad — —
Kes kuristiku kaldal
Weel näewad õnnist und . . .

Meie saatus sääl pilwedes läheneb.

Mis on sinu silmis nii tumedat,
Su hääles ja sõnas nii sumedat?
Kas on sääl waenlus ehk walwamas,
Mu südant walusalt salwamas?

Ka minu silmad on tumedad nüüd,
Ja hinge mul katab okasrüüd,
Ja kaugel — sääl kõue kõneleb! . . .
Meie saatus sääl pilwedes läheneb! . . .

Saatus.

Kas pean mina minema maailma otsa,
Wõi peitma end pilwede põuue,
Wõi astuma sügawa mere sülle,
Ehk elu- ja eedeni-aasadele —
Wõi waikiwa surma wäratele —
Sinna — sinna —
Kus sind ei oleks!
Sina — minu saatust! —

Wõi pean mina minema maailma otsa
Ja tõttama pilwepiiridele
Ning astuma sügawuste sülle,
Ehk elu- ja eedeniaasadele —
Wõi waikiwa surma wäratele —
Sinna — sinna —
Kus sinagi oled!
Sina — minu saatust!

Häda sulle!

Häda sulle!

Kes sa kõigud nagu kõrkjas tuules,
Kelle süda nagu kuumaw kõrbe,
Kelle hing nagu surnuhaul! —
Häda sulle ja mulle!

— Nagu tulesädemed

Langewad minu palawad pisarad
Sinu südamekõrbesse,
Sinu hingehaawadesse . . .

Nagu eksiw tuul nõmmel

Kaebab minu kannel —
Ja ohkab — ning waikib —
Pilkases pimedas —
Häda sulle ja mulle! — —

Tuleks tuul, tõstaks sind tiiwule,
Wiiks sind üle mägede, merede!
Laseks sind surma ja elu tunda,
Südant tuhatkord ohwriks anda!
Hingel Golgatal põlwitada,
Teiste pattusid kannatada! . . .
Koidaks siis südames taewaselgus,
Hingehauas eluwalgus!
Kohiseks külwades kewadetuul! —

Sina uinud.

Sina uinud —
Uinud walulist, sügawat und; —
Ja päike on idas ilmumas
Ja sinu silmi suudlemas,
Ja kastepisarad säravad,
Ning lilled naerates kumawad; —
Kuid sina uinud —
Uinud sügawat, walulist und . . .

Sina uinud —
Uinud sumedat, sügawat und; —
Ja päike on merde kustumas,
Sinu silmi wiimast kord suudlemas! —
Ja kastepisarad hiilgawad,
Ning lilled waikides kaebawad . . .
Kuid sina uinud —
Uinud sumedat, walulist und . . .

Sina ärkad —
Ärkad öö sumedas pimedas! . . .
Ja pilwed ripuwad sügawas —
Ja tähed weel tumedalt wilguwad
Ning otsata kaugel paistawad! —
Ja sina kaebad —
Et elu nii tume! . . .
Ja tähed nii kõrgel!

Kata kinni oma hing.

„Kata kinni oma hing,
Kui häälitseb kõrbetaul,
Kes närtsitab õied puul
Ja tõttab siis eksides,
Kaebades
Eemale . . .
Kata kinni oma hing,
Ja põgene!

Kata kinni oma hing
Kui tuleb torm!
Ja sosistab salajaid sõnu surm —
Ning töötab taewalist rahu
All sügawas hauas . . .
Kata kinni oma hing
Ja kindlaks jää!

Kata kinni oma hing —
Kui jõudu weel sul!
Kui sind ei närtsitand kõrbetuul!
Kui sind ei murdnud häwitaw torm;
Ei kosinud salaja omale surm!
Kata kinni oma hing! . . .“

Ei ma tule tuulele.

Ei ma tule tuulele,
Ei ma lähe liblikale,
Wõta ei kõrkjat kosilaseks,
Pilliroogu peiukeseks:
Tuulel on tujusid tuhandeid,
Salateesid sadandeid,
Igapäew iseihased;
Liblikal on lillekesi,
Kullerkupu-kaunikesi,
Pääsusilmi, sinililla,
Lugemata luhalilla,
Arwamata arulilla,
Ikka jälle ilusamaid,
Tuhatkorda tulusamaid;
Kõrkjas on kõige kiigutada,
Iga laine liigutada,
Pilliroog paras paenutada,
Wetewoode weeretada:

Sest ei saaks tuge tulejale,
Kangelast kaasaksolejale,
Armukallist kaunimale,
Nõuandjat nõrgemale ;
Sest saaks halli meelehärma,
„Pika piina pigistusi,
Musta mure muljutusi,“
Kustuks kuu ja kaoks päike,
Särasilmist wiimne läige —
Ainult surm sammuks oma teed. —
Ei ma tule tuulele,
Ei ma lähe liblikale,
Wõta ei kõrkjat kosilaseks,
Pilliroogu peiukeseks.

Wale.

Sina katad kinni oma hinge . . .
Ja tuled kui põhjatuul! . . .
Ja naerad! . . .
Ja waletad mulle tuhat walet! . . .
Ja lähed — ning hoigad! . . .

Ja mina — katan kinni oma hinge —
Ja olen kui öö . . .
Ja naeratan! . . .
Ja waletan sulle tuhat walet! . . .
Ja lähen — ning heitlen surmaga!

Mind jumalaga jätsid.

Mind jumalaga jätsid
— See oli kord õiekuul —
Nii külm oli sinu käsi!
Ja süda nii raske mul . . .

Sa seisid kahwatades —
Nii surmatõsiselt, waik:
Ma naersin muretat naeru! . . .
Kuid see oli wale kõik! —

— Nüüd eksin üksinda nõmmel . . .
Sa rändad koduta! . . .
Ja sügisesed tuuled
Meid suudlewad armuta. —

— Kas tead, kui kõrge on taewas —
Kui sügaw on pilkane öö —
Kui walus on peidetud pisar . . .
Kui kauge weel kodutee! . . .

Lootus.

Waik!

Kõik tähed on nüüd kustunud —
Ja päike on hauda astunud —
Ja pimedas metsas mühiseb tuul,
Ning lehed wärisewad puul —
Ja tasa üks raske ohke käib —
Kas nüüd, mu süda, ehk surra wõid?

Waik! . . .

All hauas — tõstab lootus pääd?!
Ja sirutab taewa poole käed!
Ta silmis suur walgus sätendab!
Ta taewapõhjas üht tähekest näeb! —
Ja ta tõstab uut laulu päikesest —
Ning tulewaist kewadeimedest!!

Ma põgenesin maailma otsa.

Ma põgenesin maailma otsa!
Ma unustusest nägin und . . .
Sa aga tulid kui tormihüüe!
Sind kandis wägew saatusesund.

Sa tulid heitlewa südamega
Ja walus-waibuwa hingega!
Nagu põgeneja tulid sina! . . .
Kuid rahu leidma ei tulnud sa:

Mind kihutasid sa tormide kaissu!
Ja ise sa eksisid edasi. —
Maailm on nii kitsas! . . .
Kõik teed on nii pilksed! . . .
Kas surmgi mind sinust ei eemale wii!

Palju külme ja tumedaid sõnu.

Palju külme ja tumedaid sõnu,
Mis hinges mul põlewad! . . .
Mis nagu surma-wallast
Su huultele tulewad . . .

Ja palju kustuwaid tähti,
Mis pimedas kaowad —
Ja palju sügawusi —
Mis igawest' waikiwad. — —

Ei mina üksi nii kannata.

„Wahwust! — jõudu! — edasi!
Ära enam waata tagasi!
Sammu üle oma tuksuwa südame
Ning wärisewate lillede —
Ja kahwatand huultel naerata! . . .
Ei sina üksi nii kannata. —

Wahwust! jõudu! edasi!
Ära enam waata tagasi!
Kuula, miljonid tasa ohkawad
Ja oma risti kannawad, —
Ja mõnedki langewad, nõrkewad . . .
Ei sina üksi nii kannata.“ —

Ei mina üksi nii kannata —

Õnnistatud olgu walu!

Õnnistatud olgu walu,
Kes tuleb kui taewatuli,
Söüb ära kõik südamepatud
Ja walgustab hinges kõik warjud —
Õnnistatud olgu walu!

Üks pisar weereb waikselt.

Üks pisar weereb waikselt —
Ja tähed säravad; —
Üks ohke kustub tasa —
Ja tähed langewad; —

Üks kaja kaugelt kostab —
Ja tuuled tõusewad! . . .
Ja südame-wermed ja -haawad
Kõik lahti nad puhkewad! . . .

Sa olgu igawest' õnnistud!

Mu silmis on õnnepisarad hiilgand,
Mu hing on walgust ja õndsust joon'd —
See eest sull' olgu igawest' tänu!
Sa olgu igawest' õnnistud! —

Mu hing on põrguhauas käinud . . .
Mu süda on surmaga heidelnud! . . .
See aga olgu kõik kustutatud
Ja igawest' ära unustud!

Mu hinge pühamas paigas seisku
Su kuju, walgusest-kroonitud! —
Sa oled mu südame rikkamaks teinud!
Sa olgu igawest' õnnistud!

Kui mina kalmule kahwatan.

Kui mina kalmule kahwatan,
Sääl rahuta rändaja rahu saan —
Siis, kui sa tuled mu hauale,
Too sinna üks hiline lilleke —
Üksainus närtsiw õieke . . .

Kui sina kalmule kahwatad —
Kui Manalast waikiwa kutse saad —
Siis põlwitan mina su hauale,
Toon sulle oma tuksuwa südame —
Ja wiimse sära mu silmadest
Ja wiimse eha mu palgedelt . . .

Ühest waiksest, pühast hiiest.

Ühest waiksest, pühast hiiest
Kord sinilillesid tõin —
Ja kaugelt, tundmata orust,
Säält koidukannisid sain! —

Siis istusin üksinda, õnnel
Ma jõekaldale —
Üht õnnepärjakest tahtsin
Ma punuda sinule. —

Kuid jõgi, see tõusis, ja kohas
Ja püüdis mu pärjakest!
Ja walusaid, wihaseid nooli,
Neid walgatas pilwedest . . .

Ja laintesse langesid lilled,
Ma sidusin sinule!
Ei ulatand wärisew käsi
Mul üle wihase wee . . .

Siis kustus päikene taewast;
Ja pikk oli pilkane öö. — —
Ja üle leinawa nõmme
Läks eksides minu tee . . .

— Ühest waiksest, pühast hiiest
Kord sinilillesid tõin —
Ja kaugelt, hõiskawast orust,
Säält koidukannisid sain — —

Ma hoiatan sind.

Ma hoiatan sind

— Ma mõtlen sinuga hästi —

Ära Kunglamaa rannale sõua sa!

Sest kuidas säääl sinilained laulwad,

Ei seda, mu kaimuke, aima sa . . .

Ja Kunglamaa tütreid kui naeratawad,

Siis on see kui tõuseks päikene!

Kui kaunil kulmul neil pilwed sõudwad,

Siis puutub see sinule südame. —

Ma hoiatan sind

— Ma mõtlen sinuga hästi —

Ära Kunglamaale mine sa!

Ja Kunglamaa meestel on raudane rinda,

Ja tulewik tiibu ju lehitab säääl . . .

Ja Kunglamaa waikiwas tammesalus,

Kuuwalgel säääl wirgel on kandlite hääl. —

Ma hoiatan sind
— Ma mõtlen sinuga hästi —
Ära Kunglamaale mine sa! —
Sest kui sa oma südame sinna jätad, —
Siis selle eest mina ei wastuta!

Noli me tangere!

Noli me tangere! ära puutu mind!
Kui noppima tuled, siis torkan sind!
Ei ole ma kannike karjamaal,
Ei murulilleke lagedal.
Noli me tangere!

Noli me tangere! ära puutu mind!
Ei iial ei ootand, ei igatsend sind!
Ära seisa mul warjuks päikese ees —
Las' mind närtsida, surra siin walguse käes —
Noli me tangere!

Kas sina ei aima ?

Ühe õitsewa, kumawa pärja
Sa punusid minule —
Ja naeratades, tasa
Ta panid mu juukstesse . . .

Nüüd seisad sa kokkunud pilgul,
Kui silmis mul pisaraid näed?!
Mu armsam — kas sina ei aima,
Et kibuwitsad on need?!

Kesköösel ilmus mu kadunud arm,
Tuli tasa unes, kelle ihu ju põrm —
Kätt waotas waikselt, waatas silma mull' —
Ja akna all kohas sügisetuul. —

See uni mul enam ei meelest läe —
Ei ärkwel minewik uinuma jäe :
Kui kandlitekahin — kui ööpikulaul —
Kui murtud õied lehekuul. —

— — — — —
Mu armsam, kui sügaw on igawik? —
Mis tähendab elu ja igatsus kõik? —
Siin läheb eksides minu tee —
Kas tuled ehk pea mulle järele?

Unenägu.

Mu armsam, ma nägin õnnist und
Kesköösel, kui walwel on waimude-tund — :
Ma hõljusin nagu pilwede pääl —
Ja waiksed warjud mind saatsiwad eel; —
Ning walgeist õitest pärg oli mul pääs —
Ja weripunased lilled mul käes! . . .
Kes aimab, kes teab, mis mind ootab ees!

Inimesed.

I.

Üks inimene läks välja
Isamajast —
Ja ostis omale
Oma südame palawa werega
Joowastawat wilja
Eedeni keelatud puust . . .
Ja maitstes . . . ning naeris! . . .
Ja hõiskas!
Ja sirutas käe välja,
Tõi taewa- ning põrguwõtmed alla
Ja päästis kõik wangistud waimud walla! —
Ja tõusis pilwini üles! —
Ning sõudis dāmoni tiiwul
All sügawuste süles . . .
Ja kiitis uusi jumalaid,
Maailma õndsakstegijaid! . . .
— Jõi rõõmu eluhallikail
Ja noppis lillesid mitmeil mail. —

Ja hõljus Eedeni õuedes —
Ning puhkas Saatana kodades —
Ja elas! . . .
Ning otsis õnne! —

* * *

„Õnn! Kus sa oled?“
„Õnn! Kus sa oled?“
Hirwitab dämoni hääl.
„Õnn! Kus sa oled?“
Kajab pilwede pääl. —
Ja nagu waras keset ööl
Ju õud ja üksildus südames tööl . . .
Kuid edasi! — ikka edasi
Mööda rahuta rõõmude radasi! . . .

* * *

Waata seda tähte, enne nii heledat,
Waata seda inimest, enne nii ilusat,
Waata, mis elu ta palgele kirjutand —

— — — — —
Waata ja palweta tema eest —
Palweta enese, kõikide eest —

* * *

„Kodu! oh kodu, kus oled sa?“
Sind hüüab rahuta rändaja.
Kust wiib tee wälja säält neetud maalt,
Säält rahuta, rõõmuta rõõmude raalt
Kuju! ainult koju! —
„Kuju! ainult koju!“
Hüüab wastukaja
Alt sügawalt
Ja taewa alt —
Kas on need wabad waimud,
Wõi rändaja rahutad kaimud?

II.

Üks inimene läks wälja
Isamajast —
Ja ostis omale
Oma südame palawa werega
Hiilgawa walgusekuue
Ja tähtedest krooni. —
Ja walgus kõndis tema eel
Ja walgus tema paremal käel
Ja walgus ta jälgil. —
Aga hinge piiras üksildus. —
— — — — — — — — —
Ja igatsus ärkas —
Ja tõusis!
Ja kohises nagu meri! . . .
Ja mässas ja hulus kui maru! —
Ja kõneles patt — ja sosistas!
Ja põles põues kui tuli! . . .
— — — — — — — — —
Ära ihkas tema heita oma walguserüüdi —
Ja maitseada kurja — ja kanda süüdi! —

III.

Kas olete tulnud nägema inimest,
Kes naerab ja laulab —
Kes ehib end Eedeni lilledega —
Ja mängib maailma pattudega;
Kes istutab lootuseid leekiwaid! —
Ja külwab ohkeid ning pisaraid —
Ja naerab ning laulab! . . .

— — — — —

Wõi olete tulnud nägema inimest,
Kes kannab oma risti ja okaskrooni —
Ja pattusid, mis suremata! —
Ja neid, mis alles olemata; —
Kelle silmist pisarad weerewad —
Kelle huuled walus waikiwad —
Siis vaatke siia: — siin seisan mina! —
Ja olen mõlemad . . .

Sääl kord kaswab kaunis kodu.

„Sääl kus laened igawesti
Wastu kallast kohawad“,
Kus need metsad merekaldal
Muinasjuttu mühawad;

Kus see päike särasilmil
Sinu kodu kullatab —
Ehatütar õrnal pilgul
Õnne, rahu kuulutab;

Kus wa'st metsik-tormi tõusul
Laened taewa püüawad!
Ahtijad siis sügawusest
Surmalaulu hüüawad!

Kus see pikne põrutelles
Pilwerünkaid pillutab! —
Julge laewnik kotkapilgul
Kaugused kõik sillutab —

Sääl kord kaswab kaunis kodu,
Kerkib kangelastesugu
Lääne kalda kaitsejaks,
Isamaailu hoidijaks. —

„Sääl, kus laened igawesti
Wastu kallast kohawad“ —
Kus need metsad merekaldal
Muinasjuttu mühawad —
Sääl kord kaswab kaunis kodu . . .

Ma ei teadnud.

Ma ei teadnud, et nii palju
Suurt ilu su südames —
Nii palju igawest elu,
Mis seisma jääb surmaga ees.
Ma ei teadnud —

Ma wihkasin igawest tormi
Ja mässawa mere häält! —
Ei kuulnud neid kandlite kaebeid,
Mis kostiwad lõpmata säält . . .

Ma ei tundnud su taewast ja põrgut,
Täis wiha ja armastust —
Ei ingel, ei inimene
Ei mõistnud su igatsust.

Nüüd seisan kahwatades
Nagu muinasjutu ees:
Mu Jumal, kui palju suurt ilu
Ja õndsust siin elu sees!

Laulikuluba.

Mul meresügawast pärleid,
Mul laanest lillesid,
Mul päikeselt kuldaseid kiiri —
Mul rikkuseks laulusid.
Neid kinkida kuningale,
Wõi kerjajale ma wõin —
Ma leekiwail luuletiwul
Ta taewani tõsta wõin! . . .

Wõi ons teil midagi keelda?! —
Ma tänan selle eest! . . .
Ma arwan, mu laulikuluba
Tõin juba Jumala käest.

Kõik üks.

Klaaspärlid

Ja kustuvad sädemed,
Su soniwad, särawad waled —
Kõik üks.

Ja sügawad orud —
Ja kõrged mäed! —
Ja leekiw päike! —
Ning pilkased ööd —
Kõik üks.

Mis ütlevad inimesed?

„Mis ütlevad inimesed?“
Nii küsime alati,
Ja wangist ning waleteedelt
Ei pääse me iialgi . . .

„Mis ütlevad inimesed,
Et inimesed oleme ka,
Et oma taewast ja põrgut
Me kannname endaga? . . .“

„Mis ütlevad inimesed? . . .“
Ja nõnda me roomame!
Ja nagu wiletsad orjad
Siin päikse all kõnnime! . . .

Noored raugad.

Kes need kõnnivad kortsus-kulmul —
Hinged nii waewatud, werised!
Eksiwad waibudes kõrbe kuumas,
Südamed härmatand, lumised —
Need on meie noored raugad.

Kes need soniwad elusõnu . . .
Surmapitsat neil otsa ees!
Waritsewad kui sügisewarjud
Keset kewadehaljuses —
Need on meie noored raugad.

Kurbmäng.

Ta pani pärja pähe,
End ehtis pulmale;
Ja armastust ja truudust
Ta töötas temale.

* *
* *

Külm koltuwa sügise kaisus
Hakkas puhkewal kewadel; —
Ja sume, sosistaw suwi
Tuli wastu talle teel . . .

— — — — —

Öö, wõta oma hõlma
Nende kolme õnnetu süüd —
Pese puhtaks, taewapäike,
Nende endised walged rüüd! —

Maria Magdalena.

Ööpimedus katab taewast ja maad —
Ja raskelt kohawad rannal wood —
Tuul eksib waibudes lagedal —
Üks inime sääl oma risti all: —

„Maaailma-suur wist on minu süü! . . .
Kes annab mu hingele walge rüü! . . .
Mu süda . . . ühtainust ta armastab —
Teist aga . . . kui surma ta kannatab! —
Maria Magdalena!

— Kui mägedekuma mu armastus on —
Üksainus kojuigatsus suur! —

Kui merekohin! . . . kui pilkane öö —
Wiib teisele wastu mind saatuse-tee! —
Maria Magdalena!“

* * *

Maria Magdalena — oma risti all —
Pead nõrgutab — pimedas sügawal —
— — — — — — — — —
Üks — okaskrooni — tall' troostiks tõi —
Ja teiselt — needmine temale sai! . . .

Lukus.

Üks maja seisab säääl mäe pääl —
Wist õnnelapsed on asumast säääl!
Tal aknad kui kullast säravad!
Ja haljuses peidus on wärawad. —

Kuid — hirmul sääält eemale põgeneb lind!
Ja tasa ohkab säääl mullapind —
Tuul sosistab kõrgel taewa all —
Ja wesi, see kohab all sügawal:
„Lukus uksest — lukus aknad: —
Lukus säääl hinged ja südamed!
Lukus rõõm ja lukus walu —
Ainult surm sammub oma teed“. —

Walge lill.

Ta ei olnud päikest näinud,
See kahwatand, walge lill; —
Kuid igatsus nagu tuli
Suur oli ta põues küll —

Ta ei saanud päikest näha,
See kahwatand, walge lill; —
Kuid tuuled ja mullatolmud,
Need puutusid teda küll. —

Ta suri sumedal suwel,
See kahwatand, walge lill. —
Nüüd tema ununud hauda
Suudleb kuu ja ka päike küll.

Sügisemõtted.

Kuldne õhtupäike —
Ja hiilgawad, rändawad pilwed —
Ja rändawad linnud —
Ja langewad lehed —
Ja wiimsed, kumawad lilled —
Ning südames õnsalik rahu.

— — — — —
Kas surm, ehk elu —
Kas rõõm ehk walu —
Kõik ainult selge õnnistus on.

HIND 50 KOP.